

Η ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΧΡΟΝΑ

Έτος πρώτον ἀριθμοῦμεν
κι' εἰς τὸς Πάτερς κατοικοῦμεν

Έτος Χίλια κι' ἑννηακόσια μὰ καὶ εἴκοσι κι' ἑννῆά
καὶ ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους ἐτοιμάζετ' ἀξικφινιά.

Ἐφημερίς

ποῦ διαβάζεις κι' ἀπορεῖς

θὰ βγαίνει πάντα τὸ πρωτὶ ἐκάστης Κυριακῆς
κι' ὁ Ἄρβας θάν' ὑπεύθυνος συντάκτης κι' ἰδρυτῆς

Τοῦ κάθε φύλλου ἡ τιμὴ
εἶναι μονάχα μιὰ δραχμὴ

Ἐἰς δραχμὰς πενήντα μόνον τὴν τοῦ εἰκόντος συνδρομὴν
κι' εἴκοσ' πέντε τ' ἐξαμήνου καθωρίσαμεν τιμὴν
γιὰ τὰ ξένα μέρη ὅμως δυὸ δολλάρια, κι' αὐτὰ
εἰς τὸ χέρι ἀπ' τὸν καθένα καταβάλλονται μπροστὰ
Ἐπιστολάς καὶ συνδρομὰς
προσωπικῶς μόνον σ' ἐμᾶς

Τοῦ μηνὸς τοῦ Ἰουλίου εἰν' ὀγδόη κι' εἰκοστὴ
κι' ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέραις ἔρχετ' ἡ Σαρακοστὴ

Μ' ἀριθμὸν τοῦ φύλλου δέκα καὶ ἀκόμη ἄλλα τρεῖς
Κυριακῆ ὁκτώ ὁ Βλάχος πέρνει τέλος τὰ κρύα

Στὸ δεκαπεντάχρονο τραγουδῶ μὲ γνῶσι ὅποιος ἦταν αἷτιος ὁ θεὸς νὰ δώσῃ ποῦποτε μὴ λυώσῃ.

Ἄλλοτε, σὰν σήμερα ξέβρασ' ἓνα μνημα
κάποιο μαῦρο Σατανᾶ...
Χρόνια πέντεκαίδεκα πᾶν, ποῦ κάποιο κῆμα
κάποιο μαῦρο δαίμονα μεσ' τῆ γῆ ξερονᾶ,
μαῦρο πνεῦμα ἀχόρταγο, συχαμένο πνεῦμα,
ποῦ κάθε του νεῦμα
μαύρη δυστυχιά
Κάθε του χαμόγελο
μὲ φωτιὰ καὶ μ' αἶμα
χῆρες κι' ὀρφανᾶ,
ποῦ μᾶς ἐτυράννησε καὶ μᾶς τυραννᾶ,
ἐσκότωσ' ἑβασάνισε μπήχνοντας τὰ νύχια
σὲ χιλιάδες στήθεια
κι' ἦτανε τὸ γέλοιό του, θρηῆνος, κι' ἡ χαρά!

Σήμερα τὰ χρόνια του δέκα πέντε κλειοῦνε
π' ὄθεν δῶθ' ἐδιάβηκε σκόρπισε φωτιὰ
καὶ τὰ χεῖλα τρέμουνε, σὰν γι' αὐτὸν μιλοῦνε
γιατ' αὐτὸς ἐπλήγωσε κάθε μιὰ καρδιά.
Ἐσχίσε, ἑκομμάτισε σὰν τὴ μαύρη ὀχιά...
κι' ἔκαμε τὴ μέρα μας μιὰ φορικτὴ νυχτιά.

Ἔτσι πέρα πέρα
μεσ' αὐτὴ τὴ σφαῖρα

ἔσβυσεν ὁ πόλεμος κάθε ζωγραφιά.
Δέκα πέντε σήμερα χρόνια κλειοῦνε ποῦ ἡ τρέλλα
ἐσκόρπισε τὸν πόλεμο ἑκεῖ, ποῦ ἡ πλάσι ἐγέλα
κι' ὄπου ἡ χλόη ἀγιδίζε γίνηκε μιὰ ξέρα,
ἔπαψε ν' ἀκούγεται περὶ γλυκειὰ ἢ φλογέρα
ὡς κι' αὐτὴν ἐσκέπασεν
ἢ φορικτὴ φοβέρα
ἀπὸ πέρα ὡς πέρα
κι' ἓνα κλάμμ' ἀπλώθηκε ἄνω στὸν αἰθέρα

φεῦ! τι' δυστυχιά!
καὶ τὸ κλάμμα τῷ φερνεῖν ἢ πνοὴ τ' ἀγέρα
μὲ τὴν κάθε ἡμέρα
κάθε μιὰ νυχτιά!..!

Πόλεμος καὶ θάνατος, δύο κολασμένοι
ἑγύριζαν ἀδιάκοπα, ὡς προχθὲς ἀκόμη
μεσ' τὴν οἰκουμένην,
τὴ ζωὴ μας ἑστράγγισαν κι' οἱ δυὸ λιμασμένοι
μᾶς ρουφήξαν τ' ἄρωμα, στόλισμα, τὸ ντῦμα,
ὡς ποῦ μᾶς ἐρίξανε σκέλεθρο στὸ μνημα,
κι' ἔτσι μέσα στ' ὄνειρο τὸ τρελλὰ φτιασμένο
πτόμα ἐφάνη ὁ ἄνθρωπος ξεμασκαρεμένο!

Δέκα πέντε σήμερα χρόνια κλειοῦνε ὡς τώρα,
ποῦ τῆς γῆς, σὰν νᾶφθασεν ἡ κακὴ τῆς ὥρα
τῆς ἰδέας ρήγισσας σχίθηκ' ἢ πορφύρα
καὶ στεγνὸ τὸ σῶμα τῆς φέρνει τώρα γύρα
κι' ἔγινεν ἡ ρόμπα τῆς ἢ φαριὰ κουργέλι
κι' ἔτσι κι' αὐτὴ πέθανε δίχως νὰ τὸ θέλη
κι' ἢ πανώρηαις γόβες τῆς γίνηκαν κομμάτια!
π' ἄλλοτε θαμπώνανε, σὰν χρυσαῖς, τὰ μάτια,
μαύρη θλίψη ἀπλώθηκε, κρέπια φοβερά.
κι' ἔφυγ' ἀπ' τὴν πλάσι μας πλέον ἢ χαρά!

Τώρα σὰν νευρόσπαστα περπατοῦμε ὄλοι
κι' οὔτε συλλογίζεται ἓνας περὶ μιὰ Πόλι
μοναχὰ τρωγώμαστε, ὄλοι, σὰν σκυλιά,
πῶς νὰ τὴ γεμίσομε τὴ βρωμοκοιλιά
κάθε τί τρομάζομε κι' ἄλλο τι δὲν μένει,
ἢ πῶς νὰ γεμίσομε τὴν... παραδαομένη!

Δέκα πέντε σήμερα χρόνια κλειοῦνε τώρα,
ποῦ ἢ μαύρη ἐσήμανεν γιὰ τὸν κόσμον ὥρα
κι' ἦλθ' ἐδῶθε ὁ πόλεμος γιὰ νὰ συρτανίση!..
ποῦ νὰ πάη στὸ διάβολο καὶ νὰ μὴ γυρίση!...

**Τὸ ψωμί, ψωμάκι πάλιν εἰς τὰ ὕψη τὸ θωρῶ
κι' εἰς τὰς τόσας ὑποσχέσεις
ἐπὶ τέλους ἀπορῶ**

Λοιπὸν ἐκλείσει καὶ πάλιν ἡ ὥραία μας Βουλὴ
κι' οὔτε κόρακας κ'εἰ μέσα τώρα πλέον δὲν λαλεῖ
μᾶχει μείνει μὴ γυναῖκα, πῶχει γίνεϊ πλέον ἄξια
μία πρώτης καρακάξα,
ποῦ ὠρύεται ἀπ' ἔξω καὶ τοὺς πάντας ἀπειλεῖ,
ἄν καὶ δὲν εἶναι τροελλή
κι' οὔτ' ἡ παροχὴ τῆς ψήφου φεῖ! τὸ στόμα της τὸ κλει
Τώρα πλέον οὔτε μία
κἄν φωνὴ δὲν ἀντηγεῖ
ἀχανὲς καὶ ἐρημια
σ' ὅλη τὴ περιοχὴ
κι' οὔτ' ἀκοῦς πλέον βρυσίδι π' ἄλλοτ' ἔπερτε βροχὴ,
Τώρα πῶφαγαν τὸ πιῶμα
'φύγαν κλείνοντας τὸ στόμα
μέ τὴν πίκρα μεσ' τὸ μάτι,
ποῦ δὲν μπόρεσαν νὰ παρουσὴν καὶ σ' τὴν τσέπ' ἕνα κομματί
'Αχανὲς καὶ ἐρημία περιβάλλει τὴν αὐλὴ της
κι' ὅλη τὴν περιοχὴ της,
ἐν ᾧ ἄλλοτε τὰ πλήθη συνωθοῦντο ἐν τῷ ἄμα
Τώρα πάσαν ἡ μελέταις τὰ ψηφίσματα συνάμα
ποῦ ἐκάναν τὴ ρεκλάμα
καὶ ἀπλώθηκε στὴ γῆ
τρομερὰ, λοιπὸν σιγὴ!
Τώρα πλέον βαθὺς ὕπνος τὴν Βουλὴν καλῶς σφαλᾷ
"Εἰ, ἄς πάψη κι' ἡ μελέτη! 'Αδελφέ, ποῦ μᾶς χαλᾷ
ἀφοῦ κι' ἔχει μισογύνει τῆς Ἑλλάδος μας ἡ κάσσα,
κι' ἦλθε πάλι καλοκαίρι, Μᾶς χρειάζεται κι' ἀνάσσα!!

Ποῦ καλλιεπῶν ρητόρων!
τώρα λόγοι περὶ φόρων
ποῦ κουβένταις κι' ὀμιλίας
πολυδιήγηταις... γελοῖες!
κι' ὑποσχέσεων λυγμοί,
ποῦ λιρῶν οἱ ποταμοί;
π' ἐνῶ πάει κι' ἀνεβαίνει, τέλος πάντων τὸ ψωμί;
Ποῦ τὸ χρῆμα!
ποῦ οἱ παράδες!
Μόνον φθάνουν οἱ παπάδες
'Ελληνάδες φαπλατάδες
νὰ μᾶς χώνουνε στὸ μνήμα,
ἄχ! τι κοῦμα!
'Εν ᾧ τώρα εἰς τὸ στόμα οὔτε σάλιο δὲ μᾶς μένει
δέκακαϊδεκ' ἀκριβαίνει
τὸ ψωμάκι
τοῦ κοσμάκι
κι' ὀλοένα θ' ἀνεβαίνει
τὸ καυμένο ταπεινά
ὄχι δὰ μονημερ'νά!
καὶ στὰ ὕψη ὅταν φθάσῃ τέλος πάντων τοῦρανοῦ
'Ελληνάδες, δίχως νοῦ
ποδὸς θὰ εἶπη πῶς πεινά,
καὶ δὲν ζῆ πολὺ φθηνά;
Ποιὸς θὰ ἔχη τὴ μανίαν
ν' ἀρνηθῆ τὴν ἀφθονίαν
καὶ τὰς τόσας ὑποσχέσεις, πῶς θὰ φᾶμε! στὰ... στερνά;
κι' ἄν δὲν φᾶμε, τέλος πάντων! θὰ μᾶς φᾶνε τὰ... σπερνά;
Λοιπὸν τώρα, Ἑλληνά μου! τὴν Βουλὴν σου ἀρχίνα ψάλλων.
κι' ἀκολουθεῖ τὸ μοιραῖον, τὴν κακὴν σου μοῖραν μᾶλλον

καὶ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον,
ὅπως πάντοτ' ἀναβάλλον,
χόρευε καρσιλαμά,
κι' ἐν χερσὶ μαγκούραν πάλλων
Πῆς κι' ἐστὶ ἀποθανέτω ὦ! ψυχὴ μετὰ τῶν ἄλλων
κι' ὄχι τὸ φιλότιμό σου, νάχης μόνον γιὰ τὸν κάλον,
πρᾶγμα ποῦ δὲν σε τιμᾷ!

**Ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ!!
Ἄχ! ποῦ εὐρέθησαν, καλέ!!**

Πρὸς τοὺς φίλους ἀναγνώστιας τοῦ παρόντος μου δηλῶ
πῶς εὐρέθη τὴν Δευτέραν τόμος ἀλληλογραφίας
πλήρης στεναγμῶν καρδίας
νεᾶς κόρης, ἡ κυρία
περιττὸν νὰ εἶπω ποίας
ἢ ἐκτάκτως προσκαλῶ
νὰ προσέλθῃ ἐν τῷ ἄμα διὰ νὰ τὰς παραλάβῃ
πρὶν προφθάσῃ ἡ «Καμπάνα» κι' εἰς τὰς στήλας τῆς διαλάβῃ
φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ
ὅτι κάποιος ποῦχε ἀφίσει εἰς τὸ σπῆτι του τὸ νοῦ
ἐγκατέλειπεν ἐκδέτους καὶ ἐντὸς ἐφημερίδων
τὴν καρδίαν τ' ὑπὸ πέτραν, πρὸς βορρᾶν τῶν Νηρηίδων
ἐπὶ τοῦ κυματοθραύστου
ὡς ἐπίσης τὰς ὥραϊας μὰ καὶ τόσο τρυφερός του,
ἄχ! καλέ! ἐπιστολάς του!
θερμοτάτας!
γλυκυτάτας
καὶ μ' ἐκφράσεις τολμηρὰς
κάπου δὲ καὶ πονηρὰς,
πλήρεις ὄρων, γοητείας
ὡς κι' αἰσθημάτων μανίας,
καὶ φερούσας ἐν τῷ τέλει σὺν πουλάκια καὶ εἰς σωρούς
ἕνα πλήθος μὲ σταυρούς,
καὶ μὲ ἄρωμα ἐπίσης, ποῦ σοῦ φέρει στεναγμούς
καὶ νομίζεις ὅτι βλέπεις τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς
πῶχουν στάξει κάποιον δάκρον
στῆς ἐπιστολῆς μὴν ἄκη
ἢ τ' ὠραῖο ἐκεῖνο σῶμα,
τὸ γλυκύτατο τὸ στόμα
ποῦ σοῦ φαίνεται ἀπ' τὰ χεῖλη νὰ σοῦ στάξῃ λίγο...σῶμα...
κι' ὅσο βλέπεις καὶ διαβάξεις νοιώθεις ἄλλους... τραν-
[ταγμούς!!.

Ἄχ! τι ἔρωσ! Τι μανία!
κι' αἰσθημάτων ἀφθονία!
Κι' ὅμως ἦσαν στὰ λιθάρια
καὶ θὰ τᾶτρωγαν τὰ ψάρια
ἄν ἡ θεὰ δὲν ἐτοίμα
τὸν κύρ' Μίμηγ π' ἐκολύμα
κι' ἐπλησίασ' ἐν τάξει ὁ καυμένος τολμηρῶς,
μὲ τὸ κτύπο στὴν καρδιά του, βλοσυρὸς καὶ σοβαρῶς,
μήπως βρῆκε ὅτι τᾶρνήθη ἐπὶ τέλους! ὁ καρὸς!!
πλὴν... ἄχ! ἀνδραῖ ἀπεδείχθη ὁ...θησαυρός!
Λοιπὸν φέρων εἰς τὴν γνῶσιν ἐν τῷ τέλει τοῦ κοινοῦ
καὶ τοῦ ὀποιοῦ... ἐκεινοῦ
ἡτοῦ νέου τσελεπῆ
π' ἀγαπάει τὸ τσουπι
καὶ δὲν εἶχε κἄν τὸν νοῦ
κι' ἐγκατέλειπεν ὁ τάλας! στὰ ἐλέη τ' οὐρανοῦ
τὴν καρδίαν του, κι' ἐκείνης, μετὰ τρόπου... ταπεινοῦ
ὅτι ἔχω τὴν καρδιά του διαθέσιμον κι' ἐν τάξει
μ' ἕκατὸν ἐπιστολάς του ἐν ποιμπῇ καὶ παρατάξει
ὅπως βγήκαν ἀπ' τὴν πέτρα, δηλαδή... ἀπὸ τὸν... Ἄδη
νὰ προσέλθῃ ἐπειγόντως διὰ νὰ τὰς παραλάβῃ.
μήπως ἔλθῃ κάνας ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ καὶ τὸν προλάβῃ!

'Απ' τὴν πρώτη τῆς 'Αλάμπρας κίνησις κοινωνικὴ καὶ ὁ Φάπας μὲ τὸν Κλάπα κάνουν κρίσις λογικὴ

Φ.—Κύττα Κλάπα τὸ φεγγάρι
 πῶχει ἀπόψε κάποια χάρι

Κ.—Μοιάζει σὰν στραβοκομένη φέτα ἀπὸ μακρὸν πεπόνι

Φ.—'Οτι κι' ἂν σοῦ πῆ κανένας τὸ μυαλό σου δὲν διορθώνει
 πάντα ἐσὺ καλά καὶ σώνει
 κάτι θάρβης νὰ γελᾷσης κι' ἀπ' τέτοια χορτασμένους
 εἶμαι πλέον. Ἐπομένως
 κόβω πλέον τὴν κουβέντα καὶ μὲ τάξι σ' ἐρωτῶ
 σὰν ποῦ θέλεις τὴν βραδυὰ σου νὰ περάσης, ὡς κι' ἐγώ

Κ.—Πάμε στὸ Ζενιὶ ἂν θέλεις, πούν ὡς κῆπος δροσερὸ
 ἢ μὴ θέλεις τὴν 'Αλάμπρα

Φ.— οὔτε ξέρω κι' ἀπορῶ

Κ.— Τότε κόψε μυρωμένα καὶ περπάτει συνεχῶς
 κι' οὔθε πᾶν τὰ βήματά μας σταματοῦμεν.

Φ.— Ἀκριβῶς.

Κ.—Τὶ δροσιὰ ποῦ ἔχει ἀπόψε;!

Φ.— Τί; ἀπόψε; Κάθε βραδυά!!
 Εἰς οὗτὸ τὸ καλοκαίρι δὲν τοῦ βροίσκες κἄν ψεγάδι
 καὶ ὡς ἀκούω ἐφέτος ὅλοι
 ἐπροτίμησαν τὴν πόλι
 ἀπ' τὰ κάλλη τὸ ἔξοχῆς

Κ.—Βλέπεις ἢ δροσιαῖς ποῦ κάνει εἶν' ἐφέτος συνεχεῖς;
 'Αλλὰ στάσου... θὰ σκοντάψης.

Φ.— Ἐχεις δίκιο βλέπω τοῖχο...

Κ.—Μωρὲ φίλο ἀφηρημένον π' ἄργησα νὰ σοῦ πετύχω;
 Δὲς κυττάζεις; Στὴν 'Αλάμπραν ἐσταθήκαμε, τί λές;

Φ.—Νὰ περάσουμε 'κει μέσα ὅ,τι ἄλλο θὲς μοῦ λές.

Κ.—'Ὁ! ὦ! βλέπω τὸν Χανιώτη τὸν Κωστάκη κατὰ κεῖ
 τὸν Γιωργάκη τὸν Κυπραῖο, τὸν Φιλόπ'λο τὸν Κωστῆ
 καὶ μιὰ χήρα μαυροφόρα σὰν καλοθρεμένη χήνα
 τὴν καλή μας τὴ Χρηστίνα
 μὲ ὅλο της τὸ σοβαρὸ

Φ.—Πέρανα μέσα καὶ μὴ στέκεις νὰ μπορῶ κι' ἐγώ νὰ ἰδῶ...

Κ.—Νὰ τους! Εἶδες.

Φ.— Πάψε. Βλέπω ἢ μὲ ξέρεις γιὰ στραβὸ;
 μωρὲ τί μ' ἐσὲ τραβῶ!

Κ.—Κύτταξε τὸν Βασιλείου τὸν ἐξαίρετο γιαιτῶ.

Φ.—Βλέπω ἐδῶθε τὸν 'Αργύρη τὸν καλὸν Ἀυγερινὸ
 μὲ τὴ κόρη, τὴν κυρά του καὶ κοντὰ του καὶ τὸ γυιὸ

Κ.—Κι' ἐγὼ βλέπω σημαδεύω καὶ τὸ Ντοῦζα τὸν Δημήτρη

Φ.—Κύτα μιὰ ποῦ λὲν πῶς βάνει τοῦ ἀνδρὸς της τὸ καπίστρι...

Κ.—Τῆνε βλέπω, ὅπως βλέπω, καὶ τὴ Δ' ὅρα τοῦ Σαρλῆ
 μ' ἄρζαντέ, τὸν ἀδελφὸ της ποῦ διαρκῶς τῆς ὀμιλεῖ
 καὶ τὸν φίλτατόν μας Μπέλιαν τὸν καλὸν μας ἱαιτῶν
 τὸν Γεωργάκη τὸν Κυπραῖον ὅπως πάντα γελαστόν
 τὸν Φιλόπολον τὸν Κοκόν
 τὸν καλὸν Παντελεάκη
 καὶ τὸν φίλον Φιλιππάκη
 ὀλοπήφιον κι' αὐτὸν,
 στὴν κυρία του κοντὰ ντιστεγὲ καμαρωτόν

Φ.—Καὶ τὸν Μάρκον τὸν Γιαννάκη ἐξ ἀρίστων, κυνηγὸν
 Τὶ κυττάζεις ἀπορῶν;

Κ.—'Απορῶ;. Γιατ' εἶσαι βλάκας; τὸν κυττάζω. Αὐτὸ εἶν' ὅλο
 ὅπως βλέπω καὶ τὸν Τσάμπιν τὸν Γιωργάκη, ἢ τὸν Δόλο

Φ.—Μὴ θυμῶνεις; Ρίξε πίσω καὶ τὴν πέτρα τοῦ κακοῦ
 καὶ καμάρωσε λιγάκι τὴν Ἐλένη Κρητικὸν
 μετὰ βλέμματος λιγάκι ὀποσοῦν προσεκτικῶ

Κ.—Τὴν ὥραϊα της μητέρα στὸ πλευρὸ παρατηρῶ
 Καὶ τὸν Παπαδημητρώπ'λον μὲ τὸ φρέσζον τσαντσαμίνι.
 ποῦ ποτὲ του τὴν παρέα σ' ἡσυχία δὲν ἀφίνει.
 τὴν καλή του τὴν κυρία μ' ἐμπριμέ, τὰς ἀδελφὰς

ἢτοι τὰς 'Αγγελουπούλου θυγατέρας ζηλευτὰς
 τὸν Γιωργάκη τὸν Μουστάκη τὸν Χαϊδόπ'λο Νικολάκη
 τὴν κυρία του (ἐκ Μάρκου) τὴν καλή καὶ σεμνοτάτη
 τὴν κυρία Κολοκύθα καὶ τὸν Δέλτα Καρραμούζη
 καὶ τὸν Στέφρον ποῦ σοῦ φέρνει τὸν καφέ χωρίς νὰ σκοῦζῃ

Φ.—Κύτα καὶ τὸν Τραπαδώρον, μὰ προὸ πάντων κατὰ 'δῶ
 ὡς καὶ τὸν Σακελαρίου τὸν κύρ Χρῦσανθο γιαιτῶ
 ποῦ μανθάνω καὶ θαυμάζω ὡς καλὸν καὶ θαυμάστον
 τὴ γλυκερὰ τὴν ἀδελφὴ του στὸ δικό του τὸ πλευρὸ

Κ.—Μὰ κι' ἐγὼ τώρα ποῦ μούπες καὶ τοὺς δύο θεωρῶ.

Κ.— Βλέπεις ἄλλους;

Φ.— Πῶς δὲν βλέπω; Βλέπω ἀκόμη ἕνα σωρὸ
 μὰ δὲν ξέρω πῶς τοὺς λένε κι' ἔτσι στέκω κι' ἀπορῶ
 βλέπ' ὅμως τὸν 'Αγησίλαο ὅπως πρέπει θυρωρῶ
 καὶ κυττάζω τὸν Πετρούκη
 τὸν Βιολίστα τὸν Βαρδάκη
 τοῦ Ρεκούτη μας τὸν Τάκη
 τὸν Κωστάκη τὸν βιολίστα
 καὶ τὸν ἐκλεκτὸν πιανίστα

Κ.—Πάμε; μ' ἐπιασεν μιὰ νύστα... π' οὔτε βλέπω νὰ σταθῶ

Φ.—Πάμε.. πέρασε κι' ἡ ὥρα.. Εἶναι μιὰ, καλέ, θαρρῶ.
 καὶ ποθῶ νὰ κοιμηθῶ...

Κ.—Μήπως βλέπεις μωρὲ Φάπα πουθενὰ τὸν Συρογιάννη;

Φ.—Τέτοια ὥρα αὐτὸς θάναι στὸ Μῶλο γιὰ συρογιάνη
 ἢ θὰ εἶναι μὲ τὸν Ρούφο στῶν Συμμόχων τὴν πλατεῖα
 γιαιτ' ἔχουν κάθε νύχτα, ἐκεῖ πέρα συνεδρία

Εἰς τὸν Δήμαρχον καλοῦδια ἀποστέλλω μὲ τρογοῦδια

Μετὰ τὴν 'Οχειάδα
 τὸ λοιπὸν εἰς τὴν ἄραδα
 ὁ κύρ Βλάχος μιὰ βδομάδα
 συνεχῶς λογοδοτεῖ
 Πότε μόνος ἢ δι' ἄλλων
 λέγων ἢ καὶ διαβάλλον
 κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ
 κι' ἄλλοτ' ὀμιλεῖ μὲ σθένος
 καὶ προὸ πάντων θυμωμένος
 λές καὶ πρέπει ὀρισμένως
 σ' αὐτὸν νάχουμε δεθῆ

«Μ' ἀπορῶ. πῶς ἐπιμένεις διὰ τὴν 'Οχειάδα,
 τοῦ ἀπὸ τὴν εὐωδιά της μ' ἔχει πιάσει πειρὰ ζαλάδα
 καὶ γιαιτ' πολὺ ματαίως
 διαργάνωσες σπουδαίως
 'Αρσακειῶν τελετάς;
 Ποῖος τώρα θὰ φυλάξῃ, κἄν τὴ λίρα ποῦ πετᾷ;
 ἢ μὴν ἦταν κι' αὐτὴ στέμμα π' ἄλλοτ' ἔδωκες σ' ἐμᾶς;
 Σ' ἐρωτῶ λοιπὸν σὰν θέλεις νὰ κομπάζης ὁ... κανεῖς
 τοῦ Τιμίου Γουναρῆ μας μακαροῖτου συγγενῆς
 ποῦ εἶν' ἡ Βιβλιοθήκη;
 πῶς δὲν σ' ἐπιασεν ὡς τώρα ἡ συγγενικὴ σου φροκῆ;
 ποῦ τὴν ἔχεις κλειδωμένη καὶ τὴν τρῶνε τὰ ποντίκια;
 μέσ' τοῦ Δήμου κάποια σπήτια;
 Ποῦ εἶναι κἄν ὁ ἀνδροιάντας, ποῦ τοῦ ἀξίζεν ἐν τέλει
 πῶς διόλου δὲν σε μέλλει;
 ἢ ἐγνώριζες μονάχα μὲ τὸν Πάγκαλον νὰ πίνης
 καὶ καμेलίαις νὰ δίνης;
 'Οχι! Κι' ἂν στὴ γῆ ἀπὸ κάτω, εἶναι τώρα ἕνα ΣΩΜΑ
 εἶναι κι' ἄλλοι ἐπάνω ἀκόμα,
 ὅσοι ἄλλοτ' ἀπετέλουν τοῦ ΑΓΓΝΟΥ ΑΥΤΟΥ τὸ κόμμα

και αυτοι δεν θα σ' αφισουν να τραγουσ το Τιμιο πτωμα

Το ανάγνωσμα εν τούτοις που σεβίρεις συνεχώς
δεν μās συγκινει καθόλου και θα μάθης προσεχώς
Κυριακή κοντή γιορτή
"Όταν βάλης να μετρήσης κάθε ψήφο στο χαρτι
σου το λέγω σκέτα, ντρίτα
ότι με του 'Αρσακείου την παράστασιν εκεί
λά κομέντια έ φιρίτα

Τέλος ωφειλες να ξέρης, που να ξερομαραθής
να ονομάσης κατ' ευθείαν
την του Βουδ μικράν πλατειαν
ως Καρά μπουζούκι πλατύ
αφου μοιάζει με μπουζούκι από δώθε κι' από κει
Κι' εν τω/τέλει τελευταίον σου συσταίνω προσοχή
να προσέχης την Καμπάνα, όπως τσ' άλλαις να καλής
άλλων να εξομολογείσαι αφου κάμης προσευχή
αν κι' ακόμη μετ' ολίγον θα σταλής να κοιμηθής!
με το ύστατόν του χαίρε που θα στείλη στην... 'Αρχή..

**"Όσους πρόφθασα Παρέδρους
και Συμβούλους επαινώ
και στο άλλο για τους άλλους
θέ να θυάλω το σκασιμό**

Τόν Δαράβαλην 'Ανδρέαν όλοι πρέπει να ψηφίστε
και να μην τον λησμονήστε
Του αξίζει. Κι' «Καμπάνα» ζωηρώς τον εκτιμά
γιατι τούτος την καθέδρα του Παρέδρου θα τιμά

Μη ξεχνάτε τον Πασσόπ'λον τον κύρ δάσκαλον, πατέρα
που θα μείνη περὶ κοντά μας από δώθε περὶ και πέρα
και του πρέπει για να γίνη ένας πάρεδρος αυτός
των πατρίων υπέρ πάντας μαχητής πολυ γνωστός
δάσκαλός σας κοντά σάλλα και δι' όλα θαυμαστός

Του παρέδρου του Λαζάνη
πλέκω τ' άνθινο στεφάνι
συνιστών με προθυμίαν εις τον κάθε τσελεπη
εις το ψηφοδέλιό του να προσέχη να γραφή
και διότι του αξίζει κι' έχει πείραν αρκετή

Τόν 'Ανδρέαν Νικολόπ'λον οτεντορεία τη φωνή
συνιστώμεν να ψηφίστε εις αυτήν την έκλογή
Δηλαδή να μη ξεχνάτε θέλω τον παπα Λαυρέντη
να τον ιδω με το φράκο κι' αυτόν Σύμβουλον λεβέντη.
να ιδω πως θα καμαρώνη και θα κάνη τον έφέντη,
και να πάψη να συχνάζη τελικώς στα Μοναστήρια
και να έχη πλέον σχέσεις με λιβάνια και ψαλτήρια
μα και με λιβανιστήρια
και του στέλλω τα φιλά μου, τέλος πάντων, από ζήλεια
μέσ' τα χείλια
ἀνακρίθμητα και χίλια

Βάλτε όλοι τα καπρίτσα και χατήρια κατά μέρος
και ψηφίστε τον προστάτην των εφέδρων ιδιαιτέρως
τον Θεόδωρ. Ζαφειρόπ'λον τον γνωστόν σας δικηγόρον,
που για τα συμφέροντά σου τρέχ' άμέσως κι' άνευ όρων
κι' αγωνίζεται σπουδαίως και φωνάζει κατά κόρον
λοιπόν εφεδροι συγκράτι
άσπρο του Κυρ' Θεωδωράκη

Μη ξεχάστε να ψηφίστε και τον φίλον **Καραβέλλαν**,
που δεν μπόρεσε να χάψη την Βλαχώδη καραμέλλαν
για τα τραμ, και παρητήθη για μην ιδη την βδέλλαν,
που η κλίκα επεθύμει για να μās επικολλήση
τάχα προς συγκοινωνίαν, και να μās ευεργετήση!!...
ενώ πράγματι ζητούσε κάποιον' άλλον ν' αυγατίση
λοιπόν όλοι περὶ με τρέλλαν
βάλτε εις το ψηφοδέλιόν σας τον Γιωργάκη Καραβέλλα.

Τόν Στεργιόπουλον 'Ανδρέαν συνιστώ μη λησμονήστε
εταν φθάσετε στην ώρα τους συμβούλους να ψηφίστε
ειναι νέος θαραλλός και σās λέου μεσ' τ' αυτί
ετι έχει και την πείραν αλλά και την προκοπή
λοιπόν άσπρο και τ' Αντρέα

όλοι περὶ με μιὰ φωνή
που εκτίθεται σ' άγωνα
και ώρατον κι' ευγενή

Τόν 'Αλέκον Κουμπήν, πρέπει να ψηφίστε συνάμα
πουνα νέος και με δρασιν κι' όχι ψεύτικη ρεκλάμα,
και του πρέπει στους συμβούλους να τον βάλετε αντίμα.

**Τās θερμάς ήμων ευχάς
διά τους συνδρομητάς**

Εις την εορτήν του φίλου και κουμπάρου μου Κουβέλη
στέλλω μέλι ένα κουβέλι

Στον Γκισούρην δ' επιστέλλω τον καλόν μας Παντελη
το τηλεφωνο του Κέντρου με 'Αργύρην σάν μιει

**Πλέκω άνθινο στεφάνι
και γι' αυτόν που γάμο κάνει**

Στο Βασίλη τον Στανίδη και 'Ασήμων του Λουλλέλη
ή Καμπάνα τās ευχάς της διαθέριμου αποστέλλει
μ' άνθη φάινει την μνηστειαν
και μ' εΐχην ακόμη μίαν
και τους γάμους να τελέσουν όπως θέλουν προσεχώς
και να ζήσουν ευτυχεις.

**Στήλη 'Αλληλογραφίας
διά λόγους ποικιλίας
με ολίγας άγγελίας**

Στου Χαράλαμπου Μπονάου ή μαστίχα ή δροσάτη
πάντα μ' αφθονους μεζέδες και με του Χελμού νεράκι
που του διώχνει το μεράκι
και κρασι Κεφαλληνίας άσπρο, κρύο και μωσχάτο
που την όρεξι σου κάνει να πιης δέκα ως τον πάτο
άλλως τε και του Μπονάου υποστήριξις τ' αξίζει
π' ελο πάει βεγολυγώντας, σάν κουρέας που ζουρίζει.
και το γέλοιο δεν του λείπει απ' τα χείλ του στιγμη
και γεμάτος καλοσύνη απ' τα νύχια ως την καρφή

"Όποιος φίλοι μου κουστούμι με τη μόδα πάντα θέλει
θα ύπαγη να το φτιάση μοναχά στου 'Αντωνέλλη.

'Ο Μηνās επήγε κι' ειδη τα νυφιάτικα τα σήπια
και δεν είναι κολοκύβια
και τον γάμον θα τελέση ώρισμένως προσεχώς
και θα χάσκει' όλοι φίλοι σās το λέγω, δυστυχώς
στο πλευρὸ τέτοιαις κοπέλλαις, σάν το όητε συνεχώς
και δεν είναι νευτο μόνο
μα και κάποια θεατρίνα αυτόν βλέπει άχ! με πόνο
γιατι έχει γλυκό βλέμμα που τη δόλια τη λιγώνει
και με τα γλυκόλογά του κάθε πόνο βαλασμώνει
κι' είν' εξαίρετος ως νέος ευγενής και ευπρεπής
και για τους καλούς καφφέδες πρώτος κι' άγγιαχτος ταμπής.
και μονάχα που στο κόρτε είναι λίγο επιπρεπής.

Συνιστώ στους αναγνώστας να διαβάσουνε το Φλίτ
που με χάρι και με πνεύμα μās σεβίρει τσ' άπλύτ
κι' είναι το καλλιτερον μας
έκ των περιοδικών μας
κι' είν' αι εικόνες του ωραιαι, αι διηγήσεις ζηλευται
και σās κάμνομεν συστάσεις να γενητ' άγορασται

Εις το Φάληρον ο Ξυδης έχει πρώτην όπερέττα
και με την Πατρινοπούλα τη Μητσούλα τη σουπρέττα.
που η χάρι της τους άνδρας και γυναίκαις προκαλει
κι' ο χορός της πάλι επίσης εκεί δα μās προσκαλει
κι' έχει πρώτην φίνα πρώτα
τη Σκοτίτσα μας την φίνα.

Τέλος κάμνω έδω συνάμα
του κύρ Χρήστου τη ρεκλάμα.
π' όσονούπω μās σεβίρει άλλη μιὰ εφημερίδα
πρωινή, και καθως ειδα
πιστήρια συνδέει με ώρραις αποδόσεις
δι' εγχρώμεις περὶ εκδόσεις,
τελειότατα κι' ωραια για τον Πατρινον μας κύκλον
κι' έχει η εφημερίδα τίτλον
<Πρόσδος> καθημερ'νή! πρωινή, εφημερις
κι' ο Λαμπρόπουλος ο Χρήστος δαν αυτής διευθυντής..